

TO SMO MI

2013/2014

TO SMO MI

Kaj vse se je dogajalo pri dopolnilnem pouku slovenščine v Banjaluki, Slatini, Prijedoru in Tesliću? Poglejte in preberite!

Danes se učimo o cvetočem travniku.

V knjigah iščemo odgovore.

Kdo živi v tej hišici?

Kdo pa v moji?

Mi smo pravi prijatelji.

Joj, kako je dvojina težka!

KONEC ŠOLSKEGA LETA

Pa je tu! Konec šolskega leta in začetek poletja. Prejeli smo potrdila za obiskovanje dopolnilnega pouka slovenščine, vsi smo si prislužili tudi pohvale, saj smo vse leto redno obiskovali pouk in sodelovali na številnih dejavnostih ob pouku.

Hvala!

Čestitam!

Ker smo pridno brali, smo si prislužili priznanja bralne značke in knjižna darila.

Tudi v Prijedoru smo dobili pohvale in priznanja.

V Tesliću nas ni bilo veliko, a je bilo vseeno veselo.

Srečanje z Anjo Štefan

Ob zaključku šolskega leta je učence v Banjaluki obiskala slovenska pesnica, pisateljica in pravljíčarka Anja Štefan. Pesmi, uganke in pravljíce Anje Štefan so nas spremljale vse leto. Otroci so jih nekaj predstavili, več pa je o svojem delu povedala sama. Pripravila je tudi pripovedovalski večer za odrasle in tako poslušalce vseh generacij popeljala v svet ljudskih pravljíc.

Mi znamo veliko pesmi Anje Štefan.

Lep program ste pripravili.

Kaj se skriva v belem gradu?

KAJ SMO DELALI POLETI?

Veselimo se počitnic.

Nismo se le sladkali s sladoledom in plesali, obiskali smo tudi več taborov in poletnih šol. Učili in družili smo se na taboru otrok slovenskega porekla na Boračkem jezeru, na Mladinski poletni šoli v Ljubljani, na tečaju slovenskega jezika v Kopru, na Poletni šoli slovenščine v Tolminu in na taboru slovenskih otrok po svetu v Fari.

*S folkloro smo nastopili v Slatini
in v Ljubljani.*

V Kopru se imamo zelo lepo.

*Smo v Fari ob Kolpi.
Luka Klopčič vedno
pripravi odličen tabor.*

V Tolminu se dogaja veliko zanimivega.

Srečali smo vrstnike z vsega sveta.

Poleti sem bila na Mladinski poletni šoli. Bilo je zelo lepo. Spoznala sem nove prijatelje in se naučila nove stvari. Razdelili so nas v dvanajst skupin. Vsako jutro smo šli na pouk slovenščine. Tam smo se zabavali in tudi učili. Po pouku smo imeli kosilo in potem šli naokoli: v gledališče, dvakrat nakupovat, obiskali smo Bled, samostan Pleterje, jedli kremšnite in se super zabavali. Imam zelo lep spomin na Mladinsko poletno šolo in bi šla rada še enkrat.

Dorothea Katalina

Poletavci

»Pol ure na dan prežene dolgčas stran!« je že znani slogan vseh Poletavcev – poletnih bralcev! Poleti smo pridno brali in se tako tudi mi pridružili Poletavcem.

Dobili smo priznanja in majice.

Tudi jaz sem Poletavka.

KAKO SMO ZAČELI NOVO ŠOLSKO LETO?

Poletje vedno hitro mine in že je tu novo šolsko leto, spet se zbiramo, učimo, pogovarjamo, pripravljamo na prireditve ... Kar takoj se moramo začeti pripravljati na evropski dan jezikov in na kviz Male sive celice.

Kaj se bomo letos naučili?

Bomo našli vse pare?

Evropski dan jezikov

26. septembra je bila v narodni in univerzitetni knjižnici v Banjaluki prireditev ob evropskem dnevu jezikov. Poigrali smo se s črkami na paličkah in tako pokazali, kako zanimiv je slovenski jezik. Predstavili smo, kaj se zgodi, če besede beremo od desne proti levi in če eno črko v besedi zamenjamo z drugo.

Če besedi poper zamenjamo prvo črko, dobimo ime obmorskega mesta.

K nosi jajca kot kokoš.

Druženje ob kvizu

Odlično znanje o živalih so pokazali učenci dopolnilnega pouka slovenščine, ki so od blizu in daleč prišli v Banjaluko na kviz, ki ga je pripravil Darko Hederih – avtor priljubljene oddaje Male sive celice. Pri vodenju kviza mu je pomagal slovenski igralec Pavle Ravnohrib. Sodelovalo je dvanajst ekip iz Subotice, Novega Sada, Niša, Tuzle, Sarajeva, Teslića, Kaknja, Slatine in Banjaluke.

Še malo ponovimo.

Vprašanja sploh niso težka.

Ali poznaš odgovor?

Kdo bo odgovoril prvi?

Dobili sva priznanje.

Mi smo osvojili drugo mesto.

Knjižnica – veselje zakladov

Če ne bomo brali, nas bo pobralo.

Tone Pavček

Obiskale so nas knjižničarke Knjižnice Antona Tomaža Linharta iz Radovljice in nam predstavile projekt za spodbujanje branja Knjižnica - veselje zakladov. Podarile so nam veliko knjig in revij.

*Prihajam iz Radovljice.
V Banjaluki je zelo lepo.*

*Ali ste vedeli, kako različne so Rdeče kapice
v različnih jezikih?*

Koliko revij!

To moram prebrati.

Srečanje narodnih manjšin in martinovanje

Na srečanju narodnih manjšin in na martinovanju smo pokazali, da smo se pri folklori veliko naučili.

Na folkloro hodiva, ker se tu počutiva dobro, saj je zelo zabavno. Učimo se igre naših dedkov in babic in to naju veseli.

Jelena in Nataša Jekić

Na folkloro hodim, ker rad nastopam.

Aleksander Renter

V Šentjerneju na Dolenjskem smo nastopili na državnem srečanju slovenskih otroških folklornih skupin Ringaraja 2014.

KAKO SMO PRAZNOVALI?

Decembrske delavnice

*Ljudje, prižgimo luč! Po celem svetu hkrati!
Naj sveti kdo ve kam,
saj kdaj že plamen sveče
pokaže pot do sreče,
človeku, ki je sam.*

Frane Milčinski - Ježek

V decembrskih dneh, ko se zgodaj stemni, si želimo pričarati svetlobo in prijetno vzdušje. V mnogih družinah pečejo, izdelujejo novoletne okraske in voščilnice. Vse to smo delali tudi v prostorih Društva Slovencev Triglav v Banjaluki.

Poglejte naše Božičke!

In naše lampijone!

So vam vseh naši prtički?

Kaj bomo spekli?

Ni praznovanja brez potice

Potica je dobra jed, boljše nima celi svet,
pravi star ljudski pregovor.

Življenje je kot potica –
pogosto zvito,
bolj ali manj nadevano,
bolj ali manj sladko,
včasih zasoljeno,
z večjo ali manjšo luknjo.

Pri pouku smo se pogovarjali o tej tradicionalni slovenski slaščici in jo seveda tudi pokusili.

*Prazniki so že pred vrati,
treba se bo posladkati.*

Le pokusimo, če je dobra!

Hvala za recept. Spekla jo bom.

Pa še fotografija za spomin.

Ko okušaš rozine kot sladke spomine

Kako diši potica, ko jo ješ nekje daleč od doma? Prav nič drugače ne diši, pa čeprav se ni spekla v domači pečici. Prav tako je slastna, mehka, bogato nadevana. Čisto taka, kot jo poznam že od nekdaj. Moj mož jo peče iz polnovredne moke, sladilo so rozine, v nadevu pa je poleg mešanice oreščkov tudi pehtran. Tako poznam in tako imam rada. Kjerkoli jo pripravi, je enako dobra, enako pričakovana. Komaj se malo ohladi, že zarežemo vanjo.

Že drugo šolsko leto poučujem slovenščino v Banjaluki, Slatini, Tesliću in Prijedoru. Ko poučuješ jezik, poučuješ tudi kulturo, prenašaš vrednote in tradicijo okolja, v katerem ta jezik govorijo. Pri dopolnilnem pouku slovenščine se ne učimo le novih besed, sporazumevalnih vzorcev in pravopisnih pravil, ampak se pogovarjamo o vsem tem, kar se v Sloveniji dogaja. Del vsake kulture so praznovanja in ob pogovoru o praznovanjih seveda ne moremo mimo tega, da spregovorimo o potici. A dolgočasno bi bilo, če bi o njej le govorili. Prinesem jo k pouku. Ni spečena v Sloveniji, pekla se je v najinem banjaluškem stanovanju. Pa zato ni prav nič manj dobra. Nasprotno – odlična je! Za mnoge je spomin na praznike pri sorodnikih, za nekatere je to le »slovenska štrudla«, a prav vsem tekne.

Potica ni le sladica, je vez z domovino prednikov. Lepo zvita in zapečena navduši z obliko in okusom. Hrana ima v vsaki kulturi velik pomen. Pogled na neko jed, njen vonj in okus prebudijo v nas že davno pozabljene spomine. Kolikor je različnih potic, toliko je tudi različnih zgodb, povezanih s potico. Potica diši v Banjaluki tako kot v Ljubljani, ko jo okusimo, pa se poleg sladkih rozin v ustih topijo še spomini.

Barbara Hanuš

*besedilo je bilo 18. aprila 2014
objavljeno v časniku Šolski razgledi*

Praznični uri v Tesliću in Prijedoru

V Tesliću učenci vedno pripravijo kaj dobrega. Zbrali smo se ob bogato obloženi mizi.

To šolsko leto nas je veliko več kot lani.

Na zdravje!

Tudi v Prijedoru smo se poslovili s prigrizkom in darili.

Po praznikih se spet vidimo!

Srečno!

Biti srečen je zame širok pojem, o katerem bi lahko dolgo in veliko pisala. Sreča mi ne predstavlja nič materialnega. Ko odrastem, bom srečna, če bom imela prijatelje, če bom zdrava jaz in moja družina. Srečna bom, če bom uresničila svoje sanje in želje. Mislim, da mi za srečo ne bo treba veliko. Bistvo sreče je, da si iskren do sebe in drugih.

Zorana Šurlan

Obisk dedka Mraza

Spet nas je obiskal dobri mož in spet ni prišel prazen. Velik koš daril je prinesel in za vsakega otroka je bila poleg sladkarij še knjiga. Dedek Mraz je imel dolgo belo brado, sivo kučmo in debel kožuh - bil je prav tak, kot ga poznamo iz slovenske pesmice. Letošnje prireditve so se udeležili še otroci iz Teslića.

Pripravili smo igro o Katarini in kralju.

Poglejte škratka, kako ga zebe.

Koliko slonov! A le en je Elmer.

Dobra vila nam deli korenčke.

To je pravljica Medvedkovi medenjaki.

Kako dolgo brado ima dedek Mraz!

Kje stanuje sreča

Sreča stanuje v spominih, v ljubezni, v pomladnem jutru, v metuljčku, v mavrici, pri meni, ker sreči je ime Jana.

Marija Petković

Sreča stanuje v mojem domu, v mojem življenju in v moji družini. Sreča je, ko smo vsi skupaj. Srečo nosim v srcu in ne želim je izgubiti.

Mira Ambrožič

Sreča stanuje tam, kjer sem doma, kjer so moj sin, Ivan, moji starši in prijatelji. Kjer ni vojne in lahko mirno delam in živim.

Ljiljana Sukara

Vsak človek želi biti srečen, vsi bi srečo radi poiskali, ampak ne vemo, kje stanuje.

Večina ljudi živi v iluziji, da je sreča nekje zunaj, išče jo v materialnem bogastvu, v posedovanju tega in onega, hočejo imeti

srečo, biti njeni lastniki, pa vedno znova ostanejo praznih rok in prazne duše. Sreča ni zunaj, sreča stanuje v meni, v tebi, v nas samih.

Vsak človek ima svetel, dober Jaz, ki ga mora odkriti, in ko se ga naučimo slišati, smo našli pot do sreče. Zato moramo najprej spreminjati samega sebe, odkriti svoj dober Jaz, ga negovati in se odpreti učenju, da zmoremo iz slabih izkušenj in (navidez) slabih dogodkov ustvariti dobre rezultate in srečen razplet. Popolno srečo bo užival vsak, ki bo znal ljubiti, odpustčati in se vedno in povsod zavzemati za mir in dobro.

Pravijo, da je ob grdem vremenu dovolj, če opazimo krpico modrega neba; to je dokaz, da je lepo vreme blizu. Četudi ne bi videli ničesar modrega na svojem obzorju, si ponavljajmo, da iz tega nič lahko nekaj napravimo. In posrečilo se nam bo.

Ksenija Urdih

Praznovanje 8. februarja in dneva žena v Prijedoru

Društvo Slovencev Triglav Lipa iz Prijedora je že tradicionalno povabilo svoje člane na prireditev ob kulturnem prazniku in dnevu žena. Učenci dopolnilnega pouka slovenščine smo se predstavili z besedili o zmajih.

Ali veste, zakaj je zmaj simbol Ljubljane?

Povedali vam bomo pravljico o zmaju Lakotaju z Ljubljanskega gradu.

Ta zmajček se je pravkar izvalil.

Zmaj je v grbih številnih mest.

Tudi pesem o njem znamo zapeti.

Joj, nad nami je strašen zmaj!

Marec

V marcu regrant vzklije in kos vodo popije.
Metulj na črni kamen zleti ter mavrica nebo okrasí.
Mračno nebo odhaja in toplo sonce prihaja.

Mihael Cucek

Od pomladi do pomladi

Jaz sem otrok pomladi. Rodila sem se, ko se je šele prebudila, ampak mi je všeč od začetka do konca. Vzbuja vse čute. Rada imam pomlad, ko se topi sneg in zacvetijo prve rože, rada poslušam šumenje dežnih kapelj, ptice, ki prepevajo v krošnjah, rada imam sonce, sprehode, vonj po pokošeni travi. Slike prvega jegliča, zvončka, cvetovi raztreseni po drevesih, vijolice, ciklame, šmarnice, hijacinte, španski bezeg, njihove barve in vonje obožujem. Zrak prek noči spremeni vonj. To je vonj svežine in energije. Modro nebo je kristalno jasno, na njem je le kakšen bel oblak. Rada imam spomladanski dež, ki zemljo natopi, in v zraku je vonj narave, mavrico, ki se pojavi po dežju,

ko je sonce še stisnjeno med oblaki; zvok pomladi, žvrgolenje, brenčanje, zvok bujnih potokov, pesem narave; od zimske sive čez noč do zelene, moje najljubše, in do vseh čudovitih barv. Nemir narave se prenese na nas. Narava nam daje svojo ljubezen, življenje. Veselim se prvih jagod, prve kave zunaj, dotika toplote sonca. Potrebujem tisto pričakovanje, tisto spremembo, ki prinese vsakič znova možnost za nekaj novega. Morda nov začetek. To vedno ostaja v spominu kot prva ljubezen, ki ogreje bolj kot to mlado sonce. Na žalost, traja kratko. Zaradi tega morda preostali del leta uživam v dišavah, barvah in okusih, ki me navdihujejo.

Dušica Drinić Maličević

Pomladne delavnice

Poglejte, kako lepe tulipane smo naredili iz papirja!

Spletel sem zapestnico.

Tudi pletenico znamo pletti.

To so naši zajčki iz testa.

Letošnje pomladne delavnice so bile nekaj posebnega, saj smo imeli po ustvarjalnih delavnicah na športnem igrišču prikaz vožnje z monociklom in žongliranja. Učenci so se pod vodstvom Anje Bošnjak, gostje iz Ljubljane, tudi sami preskusili v vožnji z monociklom. Le poglejte, kako pogumni so bili!

Vse najboljše, Slovenija!

Na pomladnih delavnicah smo narisali slovensko zastavo in sami sebe, naredili smo rože iz papirja in spletli zapestnice v barvah slovenske zastave. Vse to smo poslali v Novo Gorico, kjer Nina Nemeč vodi projekt Vse najboljše, Slovenija. Naše risbe in izdelke bo poslala Slovincem po svetu, mi pa bomo dobili njihove risbe in izdelke. Razstavili jih bomo v Slatini. Tudi s takimi projekti dokazujemo, da ustvarjalne dejavnosti lahko povezujejo Slovence, ki živijo v bolj in manj oddaljenih državah.

Slovenija je čudežna dežela

Slovenija, dežela morja, rek, nižin in planin. Tako majhna, ampak istočasno tako velika in močna. Vsak njen del je drugačen, poseben. Ljubljana je glavno in največje mesto, srce dežele, gospodarsko in kulturno središče. Primorska, okopana s soncem, je najlepše mesto za sprostitve v poletnem času. Kras je znan po dobrih vinih in kraškem pršutu. Ena od najbolj obiskanih pokrajin je Notranjska, zaradi neverjetne Postojnske jame. Gorenjska je znana po svojih gorah, smučiščih in seveda po Blejskem jezeru. Vse to v eni deželi. Čudovito!

Ivana Lujič

Slovenija je zanimiva dežela, ker ima dober geografski položaj. Je dežela gozdov. Zaradi svojega položaja je bila pod vplivom nemške in italijanske kulture in arhitekture. Najlepši in največji gradovi Evrope niso preveč oddaljeni od Slovenije. Slovenija je raznolika dežela in tudi zato ima veliko turistov, saj imajo v vsakem letnem času veliko ponudbe: smučanje, plavanje, planinarjenje.

Darko Đukić in Stefan Drinić

KAM SMO ŠLI?

Najbolj veseli smo, ko imamo priložnost, da odidemo v Slovenijo.

Velikokrat sva bili v Sloveniji in vedno nama je bilo zanimivo. Ostali so nama lepi vtisi. Najbolj všeč nama je bilo na morju zaradi arhitekture mest in prijazne klime. Slovenija ima veliko hribov in planin, arhitekturnih mojstrov in muzejev. Vsak lahko poišče, kar ima rad in kar mu je zanimivo. Lahko gre na plezanje, smučanje, nočno sankanje, v toplice ...

Aleksandra Rogič in Tamara Stanišič

Ko sva prišli v Ljubljano, naju je novinarka RTV Slovenija vprašala, če nama je Slovenija všeč.

Ali prepoznate grbe slovenskih mest?

Slovenija je res zanimiva dežela.

*Radi pridemo v Novo mesto,
ker imamo tu prijatelje.*

Ko sva bili na Poletni šoli v Ljubljani, sva se počutili zelo lepo. Enkrat sva se izgubili v BTCju in so nama ljudje pomagali poiskati izhod. Misliva, da so Slovenci in Slovenke zadovoljni s svojim življenjem in so zaradi tega vedno dobre volje. Oni imajo radi naravo in živali in naš pregovor pravi: Če imaš rad živali, imaš rad tudi ljudi.

Dorotea Katalina in Milica Glizijan

Noč z Andersenom

Na Noč z Andersenom, ki je že devetič potekala v Radovljici, sta bila letos povabljena tudi dva učenca dopolnilnega pouka slovenščine iz Banjaluke. Skupaj z učenci iz gorenjskih osnovnih šol sta zabavno in ustvarjalno noč iz petka na soboto, 4. na 5. aprila, v knjižnici preživela Aleksandra Špehar in Viktor Perušič. To je bila zanju nagrada, ker sta v tem šolskem letu prebrala največ knjig in tako postala najbralca.

Noč preživel v knjižnici

Mladi bralci iz Bohinja, Bleda, Gorij in Radovljice so noč s petka na soboto preživel v knjižnici. Noč z Andersenom je projekt za spodbujanje branja in obenem nagrada za najbolj pridne bralce; tokrat sta se jim pridružila celo dva vrstnika iz Banja Luke.

Viktor in Aleksandra iz Banja Luke sta bila vesela, da sta z vrstniki iz Slovenije lahko preživela razburljivo noč med knjigami.

Brali so knjige, klepetali med seboj, igrali družabne igre, peli karaoke, recitirali v narečjih in pripravili predstavo s senčnimi lutkami.

MARIANA AHAČIČ

Radovljica – »Ura je 4.00 zjutraj in jaz nisem prav nič zaspan. Sem v dobri družbi in zelo se zabavam. Všeč mi je bilo nastopanje v dramatizaciji pravljice Kraljična na zrnu graha. Igral sem staro kralja. Odprl sem vrata pravi kraljični, ki je postala žena od kraljeviča,« je na blog, ki je nastajal vso noč, napisal eden od udeležencev letošnje Noči z Andersenom v radovljiški knjižnici Gašper Bohinc.

Zdaj že lahko zapišemo, da je prireditev, vsaj v Radovljici,

tradicionalna, saj so jo za najbolj navdušene mlade bralce pripravili že deveto leto zapored. Fantje in dekleta so tako noč s petka na soboto preživel med knjigami – ob delih Hansa Christiana Andersena, prijetnem druženju, karaokah, ustvarjanju gledališke predstave, celo nočnem sprehodu po Radovljici ...

Letos sta se sedmošolcem, osmošolcem in devetošolcem iz občin Radovljica, Bled, Bohinj in Gorje, pridružila še Aleksandra in Viktor, vrstnika iz Banja Luke, kjer otroke tamkajšnjih družin s slovenskimi

koreninami slovenščino uči pisateljica Barbara Hanuš. »Vesela sem, da sem lahko noč preživela s slovenskimi vrstniki,« je v imenitni slovenščini povedala Aleksandra. »Dobro smo se razumeli, nič ni bilo pomembno, kdo je od kod doma. Upam, da se še kdaj srečamo.« Tudi Viktor – oba je v Radovljico pripeljal Aleksandrin oče – je bil navdušen. »Predvsem sem užival v pripravljanih smešnih verzijah predstave Kraljična na zrnu graha. Slovenščina mi ne dela težav, tudi doma preberem precej slovenskih knjig.«

Letos je Noč z Andersenom povezala 1388 mladih bralcev po vsem svetu; največ na Češkem, kjer so projekt pred desetimi leti tudi začeli, je povedala direktorica Knjižnice Antona Tomaža Linhartar Božena Kolman Finžgar. Na Gorenjskem so ob Andersenu bedeli še v osnovnih šolah na Bledu in v Bohinjskih Bistrici. »Sodelovanje je po eni strani nagrada za najbolj pridne mlade bralce, po drugi pa način spodbujanja branja, ki naj postane vsakodnevna potreba in užitek.«

Obisk pri novomeških gimnazijah

V ponedeljek, 14. aprila, smo se učenci dopolnilnega pouka slovenščine odpravili na izlet v Novo mesto, kjer so nas gostili dijaki tamkajšnje gimnazije. Prvi dan smo si ogledali mesto. Všeč mi je bila cerkev v Novem mestu in zgodba, ki smo jo slišali o frančiškanih. Drugi dan smo šli na ogled Ljubljane. Tudi to je bilo zelo zanimivo, posebej pa učna ura o lepem vedenju naših babic in dedkov v Slovenskem šolskem muzeju. Na kosilo smo šli na Srednjo šolo za gostinstvo in turizem, tam so nam dijaki pripravili izjemno okusne jedi in zanimiv spremljevalni program. Tretji dan smo obiskali Gimnazijo Novo mesto in se udeležili različnih učnih ur. Veliko smo se naučili o zgodovini Gimnazije. Vsak večer smo preživeli v prijetni družbi naših gostiteljev. Imela sem se zelo lepo in spoznala sem veliko novih prijateljev. Upam, da bom spet obiskala Novo mesto, ker sem bila zelo žalostna, ko smo se morali vrniti domov.

Aleksandra Srdić

V Novem mestu mi je bilo zelo lepo. Imela sam zelo prijazno gostiteljico. Najboljše je bilo, ko smo šli v Ljubljano. Vsi otroci so bili zelo prijazni. Še enkrat bi šla rada v Novo mesto.

Sofija Vranješ

To je spomenik Janeza Trdine.

Spoznali smo zgodovino novomeške gimnazije.

V Ljubljani

Šestnajst učencev dopolnilnega pouka slovenščine je bilo maja tri dni pri vrstnikih OŠ Bežigrad. Sodelovali so na prireditvi Evropska vas, ogledali so si arheološke parke Ljubljane, imeli pa so tudi dovolj prostega časa za druženje in ogled mesta.

Kakšna je bila Ljubljana v rimskih časih?

V knjigarni Konzorcij smo si ogledali razstavo stripov.

V Ljubljani mi je bilo vse všeč, najbolj pa mi je bilo všeč, ko sem šla s Petro in njenimi starši na Grad. Od tam smo videli celo Ljubljano. V Ljubljani smo sklenili nova prijateljstva. Ko bi šla spet v Ljubljano, bi bila spet pri Petri. Zelo lepo mi je bilo tudi, ko smo si ogledali arheološke parke iz dobe starih Rimljanov. Vsi čakamo, da bodo učenci iz Ljubljane prišli v Banjaluko.

Katarina Marinković

Posebej sem zadovoljen, ker sem bil prvič v živalskem vrtu. Neža in njeni starši so bili zelo prijazni. Šli smo tudi na Ljubljanski grad. Ljubljana mi je zelo všeč, še posebej Emona.

Andrej Drinić

Obiskali smo Mestni muzej.

Ljubljana v rimskih časih

Reševali smo Mega kviz in se ob tem naučili veliko novega o Rimljanih in njihovi kulturi. Letos praznuje Ljubljana 2000 let ustanovitve Emone, zato so si učenci, ki so bili v Ljubljani, ogledali arheološke parke Ljubljane. Z zanimanjem smo odkrivali, koliko sledi je obdobje rimskega cesarstva pustilo na naših tleh.

Pr. pouku raziskujemo, kakšna je bila Emona, o življenju v njej pa izvemo še mnogo več, če se sprehodimo po arheoloških parkih Ljubljane.

Na Evropski vasi

Osnovnošolci iz Ljubljane in okolice so v petek, 9. maja, na dan Evrope na Hribarjevem nabrežju ob Ljubljanci predstavljali evropske države. Pridružili so se jim tudi učenci dopolnilnega pouka slovenščine iz Banjaluke, Slatine, Prijedora in Teslića, ki so predstavljali Slovenijo.

Naši učenci so mimoidočim delili gibanico in potico, pripovedovali so jim o učenju slovenščine in o vseh dejavnostih, ki združujejo Slovence v Bosni in Hercegovini. Z velikim veseljem so hodili od stojnice do stojnice in s pomočjo kvizov spoznavali različne evropske države, njihov jezik, značilnosti in kulinarčne dobrote.

Težko pričakovana ekskurzija

Ekskurzije se veselimo vse leto, na obisk krajev, ki jih nameravamo obiskati, se tudi pridno pripravljamo. Jeseni smo se dogovorili, da bomo obiskali Prekmurje, zato smo brali dela Ferija Lainščka in Miška Kranjca, poslušali smo glasbo Vlada Kreslina in si ogledali film *Povest o dobrih ljudeh*.

Naše potovanje smo začeli v Novem mestu, kjer nam gospa Branka Bukovec vedno pripravi zanimiv program. Letos se je dogovorila za ogled tovarne zdravil Krka. Naslednji dan smo odšli na Ptuj. Ogledali smo si mesto in se odpeljali na grad, od koder se nam je odprl pogled na reko Dravo in okolico mesta. Že na Ptuju sta se nam pridružili Vesna Radovanović in Simona Cizar, ki sta nam pomagali pri načrtovanju programa in nas ves čas spremljali na poti, da sta nam z odlično razlago približali zgodovino krajev in ljudi. Pot smo nadaljevali do Jeruzalema, kjer stoji stara romarska cerkev, ki je posvečena žalostni Mariji. Ker smo bili na vinski cesti, je seveda sledila pokušina vina.

Tretji dan smo začeli z ogledom Murske Sobote, Pomurskega muzeja in knjižnice. Skozi Turnišče smo se odpeljali v Malo Polano, kjer je zadruga Pomelaj. Tam so nam pokazali, kako pletejo izdelke iz ličja. V Veliki Polani smo se poučili o štokljah, ogledali pa smo si tudi domačijo pisatelja Miška Kranjca. V prelepem okolju ob Copekovem mlinu smo imeli malico. Spoznali smo, kaj pomeni pajanje kruha. V Beltincih smo si ogledali razstavo starih koles, popoldan pa nas je pot vodila še do Ižakovcev. Na Otoku ljubezni smo poskusili tradicionalno prekmursko hrano: bograč in gibanico. Videli smo plavajoči mlin, razstavo o bürjaših, na brodu na Muri pa smo imeli srečanje s pesnikom, pisateljem in scenaristom Ferijem Lainščkom. Učenci dopolnilnega pouka slovenščine smo pripravili kratek program, Simona in Vesna sta recitali njegove pesmi, Feri pa je pripovedoval o svojem življenju in delu.

Zadnji dan smo začeli z ogledom Plečnikove cerkve Gospodovega vnebohoda v Bogojini. V Lendavi smo se ustavili v kulturnem domu, tam nas je pričakal gospod Vlado Radikon, predsednik Društva Primorci in Istrani v Prekmurju. Njihovi predniki so se s Primorske izselili v Prekmurje, usoda teh ljudi je bila podobna kot usoda prednikov članov Društva Slovencev Triglav. V Pince Marofu so pripravili prelep sprejem, skuhalo so bograč in spletle so se nove vezi, ki jih bomo še negovali.

Ekskurzijo smo začeli z ogledom tovarne Krka v Novem mestu.

Most čez Dravo vodi do najstarejšega slovenskega mesta – Ptuja.

Kaj je bilo na ekskurziji najlepše, najbolj zanimivo?

Najlepše je bilo, da smo se družili.

Tatjana Pristaš

Uživala sem v razgledu po prleških gorica-
cah, opazovala sem vijugaste črte, ki se dviga-
jo in spuščajo in nam dajejo dober občutek in
dobro vino.

Vesna Stijak

Najlepša je bila jeruzalemska vinska ce-
sta - pogled na vinograde in na cerkev Žalost-
ne Matere božje.

Sanja Tošić Jakić

Zelo zanimiv je bil ogled tovarne Krka.

Vesna Cucek

Najlepše je bilo na Otoku Ljubezni.

Aleksandar Špehar

Najlepša je bila reka Mura, ki smo jo do-
živeli in začutili ob prihodu na Otok Ljubezni.

Marija Đukić

Najbolj si bom zapomnila vožnjo z bro-
dom in srečanje s Ferijem Lainščkom.

Gospava Tomašević

Najbolj me je presenetil topel sprejem
članov Društva Primorci in Istrani v Prek-
murju.

Aleksandra Šindić Radić

Najboljši je bil bograč, ki so nam ga pri-
pravili v Pince Marofu.

Nada Vatovec

Zanimivo je bilo srečanje s Primorci, ki
imajo podobno zgodovino kot naši predniki.

Marjan Cucek

V Slovenijo sem prišel po mnogih letih
in zdelo se mi je, kot da sploh ne bi preteklo
toliko časa.

Draško Kelečević

Pred muzejem v Murski Soboti.

Vesna nas uči, kaj je pajanje kruha.

*Obiskali smo domačijo pisatelja
Miška Kranjca.*

*S pesnikom in pisateljem Ferijem Lainščkom
smo se srečali na brodu na Otoku Ljubezni.*

KAJ SMO USTVARJALI?

Sodelovali smo na številnih natečajih in bili za svoja likovna dela in spise tudi nagrajeni.

Podelitev nagrad ob dnevu človekovih pravic

Društvo za Združene narode za Slovenijo je že osmo leto zapored razpisalo natečaj ob dnevu človekovih pravic. Med nagrajenimi osnovnošolkami, ki so ustvarjale na temo pravica do vode, so tudi tri učenke dopolnilnega pouka slovenščine: Mihaela in Elena Lunić iz Slatine ter Emilija Šurlan iz Novega Grada. Podelitev nagrad je bila v dvorani Univerze Ljubljana 10. decembra na mednarodni dan človekovih pravic.

Obiskale smo uredništvo Cicibana.

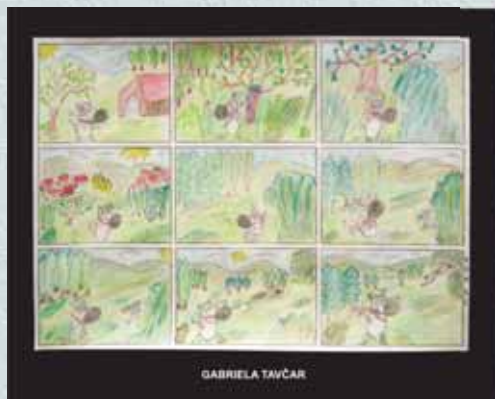
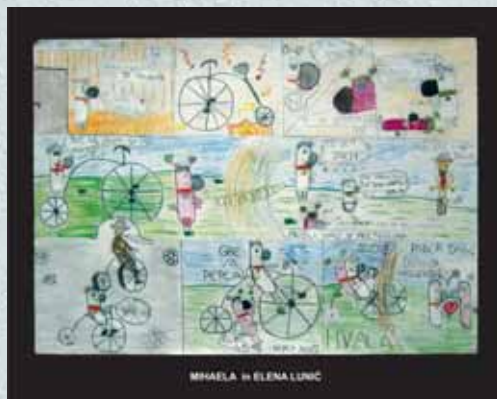

Tudi praznično okrašeno Ljubljano smo si ogledale.

Naši stripi

Sodelovali smo na natečajih Živel, strip in Pilov strip. Strip Gabriele Tavčar in oba stripa Mihaele Lunič in Elene Lunič o Šnofiju in Pepci je strokovna žirija nagradila in izbrala za razstavo, ki je bila na ogled v knjigarni Konzorcij v Ljubljani. Ob obisku Ljubljane smo si ogledali razstavo nagrajenih del, urednica revije PIL Jana Zirkelbach pa se je srečala z našimi učenci in vsem, ki so sodelovali na natečaju, podelila Šnofijeve majice in revije, učenkam nagrajenih del pa še družabne igre. Ana in Dorotea Katalina sta prejeli polletno naročnino na revijo Pil.

Veronika z Malega gradu

Kako pomembno je poznati ljudsko izročilo, bajke in legende, povezane z našimi kraji! Ob obisku pripovedovalke pravljic in knjižničarke Ivanke Učakar iz Kamnika smo spoznali zgodbo o Veroniki z Malega gradu in sami pisali nadaljevanje zgodbe.

ilustriral Kostja Gatnik

NEKOČ SO V KAMNIKU ŽIVELI . IZUČILI SO SE ZA . KAMNIČANI SO GRADILI
ZA NJIHOVO NOVO MAŠO. ZMANJKALO JE , ZATO SO PROSILI BOGATO GROFICO ZA
 . SE JE RAZJEZILA: "RAJE SE SPREMENIM V , KAKOR DA BI DALA EN SAM ZA
VAŠO !" KO JE TO REKLA, SE JE SPREMENILA V . VPILA JE IN SE SPLAZILA V .
 JE MOČNO UDARILA PO , DA SE JE VTISNILA V . SE JE ODPRLA
IN JO POŽRLA. ŠE VEDNO LEŽI POD IN ČUVA   ZA TISTEGA, KI JO BO REŠIL.

V vasi je živel reven zidar. Odšel je v mesto, da bi zaslužil denar. Slišal je zgodbo o bogati grofici in se je odločil graditi cerkev. Ko je bila cerkev zgrajena, se je odprla zemlja in se je pojavila grofica Veronika. Tako je bil urok preklican. Grofica Veronika se je zaljubila v mladega fanta in sta se poročila. Srečno in veselo sta živela v gradu. Denar sta darovala meščanom.

Snježana Miljić

Sin kmeta je slišal, da je Veronika ukleta. Ni mu bilo všeč, da je navaden kmet, da nima nič. Odločil se je, da reši grofico Veroniko. Odšel je v grad, a svojim staršem je rekel, da gre na lov. Prišel je do gradu in odprl

vrata v klet. Tam je bil nered in sredi tega nereda grofica Veronika. Rekel ji je: »Grofica, tukaj sem, da vas rešim.« Povedala mu je, da jo lahko reši poljub prave ljubezni. Poljubil jo je in vse se je vrnilo na svoje mesto. Grofica Veronika mu je dala svoj grad in zlatnike. On je bil zaljubljen vanjo in jo je poročil. In živela sta srečno do konca svojega življenja.

Jelena Župančič

Nekoč je bila prireditelj. En fant je pobegnil v klet in tam je našel Veroniko in zlatnike. Veronika je bila tako vesela, da se je privlekla k njemu in ga je prosila za protistrup, da bi bila lahko skupaj. Fant je našel protistrup in Veronika ga je popila. Iz kače

se je spremenila v grofico in se poročila s fantom. Bila sta srečna in vesela, Veronika je zdaj našla pravega moža.

Ivana Šurlan

Ko se je spremenila v kačo, je ležala pod Malim gradom in čuvala svoje zlatnike. Odločila se je, da bo denar dobil fant, ki jo bo rešil. Eno leto je minilo in fant je res prišel. Veronika se je začudila, ko se je spet spremenila v človeka, in je njemu poklonila denar. Fant se je začudil in je oženil grofico in sta živela srečno do konca svojega življenja.

Emilija Šurlan

1000 let je minilo. Enkrat je en fant raziskoval Kamnik in je slišal za legendo o Veroniki. Odločil se je, da jo bo rešil. Močno je udaril v kamen, kjer je bila njena vtisnjena pest, in Zemlja se je spet odprla. Gledal je in ni verjel. Ven se je splazila kača in se spremenila nazaj v prelepo grofico. Fant je dobil denar, grofica Veronika pa je končno našla pravega fanta.

Zorana Šurlan

Kamničani so prišli in so povedali Veroniki, da ni prav, da ni nič dala cerkvi. Povedali so ji zgodbo, ki gre takole: Gradila se je cerkev in potrebno je bilo kupiti stole, mizo, veliko ikon in še marsikaj. Organizirali so zbiranje denarja. Vsi, ki so denar imeli, so ga dali. Slišalo se je: »Jaz sem dal največ denarja.« Duhovnik je tega človeka ignoriral. Rekel je: »Tista babica je dala največ. Dala je vse, kar je imela, to sta dva dinarja, ti pa imaš še veliko denarja.« Človek se je razjezil in odšel. Kamničani so rekli Veroniki: »A si slišala? Ti moraš zdaj ostati v gozdu eno leto. Tvoj denar bomo razdelili revnim. Tebi naj gozd da malo pogače. Tako boš videla, kako je tistim, ki nimajo.« Veronika je zajokala in

je rekla: »Zdaj vidim, kakšna sem bila, nikoli več ne bom taka, oprostite.« Ljudje so ji oprostili. Veronika je ostala v gozdu in sama sebi je rekla: »To sem si zaslužila.« Po enem letu se je vrnila v grad. Vse življenje je bila dobra.

Elena Lunič

Tekli so dnevi. V tem gradu ni živel nihče. Nekega dne je en fant jahal na belem konju. Pogledal je k zgradbi in je vstopil. Videl je velike slike ene lepe punce. Prišel je v eno sobo in videl posteljo, ki je bila prekrita s svilo, a na svili je bilo ogledalo in eno rdeče krilo. S svojo svetilko je odšel v klet in s ključem odprl vrata. Slišal je, kako notri nekdo joka, vse okoli je bilo veliko denarja. Prijel jo je za roko in videl njen žalostni obraz. Zdaj je videl, da je ona žena – kača, in se je prestrašil, a je vendarle pomagal. Ona je videla, da ima v rokah ogledalce in videla je svoj objokani obraz. Odplazila se je v svojo sobo. Fant je prišel k njej in jo je vprašal, kaj se ji je zgodilo. Ona mu je vse povedala. Rekel je, da ji bo pomagal. Odpeljal jo je do čarobnega jezera in tam ji je dal velik cvet. Ona je pogledala v cvet in cvet se je odprl in ona se je spremenila v lepo punco. Ko sta prišla v grad, je Veronika fantu rekla, da mu bo dala denar, a on ji je rekel, naj ga da cerkvi. Fant je vzel denar in odšel v cerkev. Ko je prišel k svojemu konju, je opazil, da ji je pozabil vrniti ogledalo. A si je rekel, da ji ga bo dal drugič. Ko je prišel h gradu, je videl, da nje ni tam, ostalo je samo pismo in v njem je pisalo:

Vem, da boš prišel,
a jaz sem morala oditi,
puščam ti ogledalce, ti ga imej,
da se spomniš name.
Veronika z Malega gradu

Dijana Račić

Ciciveselošolski vprašalniki

V Cici Veseli šoli se je letos igralo in učilo več kot 80 000 otrok v Sloveniji. Pridružili smo se jim tudi mi. Ciciveselošolski vprašalniki niso težki in tudi najmlajši so jih znali rešiti.

Poglejte naše pohvale!

Tudi mi smo dobili pohvale.

Kdo smo in kaj radi delamo?

Jaz sem Filip Suvajac. Moja najljubša barva je modra. Hodim v tretji razred osnovne šole. V dnevniku sem številka devetnajst. Rad berem knjige.

Filip Suvajac

Jaz sem Tajana Raca. Zelo rada hodim na slovenščino. Živim v Banjaluki. In zelo rada imam svojo učiteljico Barbaro Hanuš.

Tajana Raca

Lepo mi je v Sloveniji. Lepo mi je pri pouku slovenščine. In tudi jaz imam rada učiteljico Barbaro.

Nikolina Jerinić

Rada rišem, poslušam glasbo in berem. Lepo mi je v Sloveniji.

Anastazija Jerinić

Moje ime je Una. Zelo rada hodim na slovenščino. Rada se igram s svojo mucko. Rada grem v Slovenijo.

Una Bajić

Če bi bil, če bi bila ...

Če bi bil žival, bi bil ptica, lahko bi letel.
Če bi bil rastlina, bi bil zelena rastlina, da bi proizvajal kisik.
Če bi bil barva, bi bil modra, ker spominja na vodo, a voda je izvor življenja.

Mihael Cucek

Če bi bil žival, bi bil lev, ker je lev kralj živali in močan lovec.
Če bi bil rastlina, bi bil drevo, ker je bogato s sadjem.
Če bi bil planet, bi bil Zemlja, ker je to najlepši planet in je na njem življenje.

Rastko Zrnič

Če bi bila inštrument, bi bila klavir, ker je to moj najljubši inštrument.
Če bi bila barva, bi bila modra kot nebo, ker je vesela.
Če bi bila žival, bi bila lev, ker je kralj živali.

Anja Ambrožič

Če bi bila žival, bi bila lev, ker je lep, velik in močan.
Če bi bila inštrument, bi bila klavir, ker ga jaz igram.
Če bi bila planet, bi bila Sonce, ker nas greje.
Če bi bila barva, bi bila roza, ker je to moja najljubša barva.

Mateja Hričak

Če bi bila žival, bi bila ptica, ker ptice svobodno letijo.
Če bi bila inštrument, bi bila kitara, ker je to moj najljubši inštrument.
Če bi bila barva, bi bila vijoličasta, ker je to moja najljubša barva.

Sofija Vranješ

Če bi bila barva, bi bila modra, ker je v modi in pristaja k vsem barvnim kombinacijam.
Če bi bila rastlina, bi bila drevo, ker daje kisik in je pomembno za ves svet.
Če bi bila žival, bi bila delfin, da bi plavala v morskih globinah in gledala lepote morskega življenja.

Marija Pristaš

Če bi bila nebesno telo, bi bila Sonce, ker je vse življenje odvisno od njega.
Če bi bila država, bi bila Rusija, ker je zelo močna država in se razprostira čez vse toplotne pasove.
Če bi bila hrana, bi bila jagoda, ker jo imajo vsi radi in je zelo zdrava.

Anastazija Radič

O šoli življenja

Čeprav se imenuje šola življenja, nima veliko podobnosti s šolo, kakršno poznamo. Največja podobnost je v imenu. V šoli življenja ni učitelja in ocen, vsaka oseba je svoj učitelj, ravnatelj in tudi dijak. Včasih mislim, da je šola življenja pomembnejša od navadne šole in tisti, ki ima dobro šolo življenja, ima več priložnosti za uspeh v življenju. Najbolje pa je, če sta dobri obe šoli: šola življenja in običajna šola. V tem primeru je uspeh v življenju zagotovljen. Mislim tudi, da je dobra in skladna družina temelj dobre šole življenja. Šola življenja pomeni bogate izkušnje in odkrit odnos z družino, prijatelji in poslovnimi partnerji.

Goran Šurlan

O bogastvu

Jaz bogastva ne merim z denarjem. Biti bogat ne pomeni nujno imeti denar, veliko hišo, lep avto, letala, gradove ... Moje največje bogastvo je, da sem teta enemu čudovitemu otroku Marku! Moje bogastvo se povečuje vsak dan in z vsakim trenutkom, ki ga preživim z njim! Njegov nasmeh je neprecenljiv in jaz jih vsak dan dobim nešteto! Tega bogastva ne moremo meriti in je trajno. Komaj čakam poletje in mesec julij, potem bo moje bogastvo dvakrat večje! Spet bom teta!

Tanja Kamšak

Beseda bogastvo ima več pomenov. Za nekatere ljudi je bogastvo čisto materialno, to so nepremičnine, denar, razkošje. Ti ljudje so pravzaprav siromašni. Veliko je zgodb, pravljič in legend o tem, da je materialno bogastvo minljivo. Za mene je moje bogastvo moja družina, to so moje hčerke, mati, žena, pa tudi moji sorodniki, prijatelji, sosedi in sodelavci. Bogastvo je, če imaš številne prijatelje. V pretekli vojni sem izgubil brata in še druge ljudi, takrat sem razumel pomen besede bogastvo. Med vojno bogastvo ni pomenilo nič, duševno bogastvo je pomenilo vse in nam je pomagalo, da ostanemo pri zdravem razumu.

Goran Šurlan

O naših konjičkih

Moj konjiček je zelo nenavaden in zanimiv. Zame je pomembno, da je konjiček povezan z gibanjem. Zato je iskanje kovin v naravi pravo zame. Moj konjiček zahteva vlaganje, ker je oprema draga, vendar sem imel srečo, da jo moj prijatelj ročno izdeluje. Uporabljam detektor kovin, lopato in rokavice. Mnogi ljudje mislijo, da izgubljam čas in prebiram smeti, ampak jaz verjamem, da so smeti enega bogastvo drugega. Res ja, da včasih izvlečem pločevinke, pokrov ali kakšen kovinski ovitek, vendarle me to ne odvrne od nadaljevanja iskanja. Mimogrede naredim veliko uslugo naravi in človeku, ker odstranjujem nečistoče, ki zastrupljajo tla. Konjiček zahteva nekaj zgodovinskega in tehničnega znanja. Kljub vsem težavam je vredno truda in besede ne morejo opisati navdušenja, ko v roke primete nekaj, kar je staro več kot dva tisoč let. Ljubim svoj neobičajen konjiček in vedno se bom ukvarjal z njim. Kdo ve? Morda je zaklad tu pod vašimi nogami.

Denis Šurlan

Moj konjiček je ribolov. Ljubezen do tega konjička mi je vsadil moj pokojni oče, ker je bil tudi on ribič. Imeli smo čoln na reki Uni in tudi jaz ga imam. Una je zelo lepa in čista, a mrzla. Kot majhen fant sem komaj čakal, da pride oče domov iz službe, da greva na ribolov. Ko sem ujel ribo, moji sreči ni bilo konca. Žal mi je, da nimam dovolj prostega časa za svoj konjiček, posvečam se mu samo poleti, ko sem na dopustu. Upam, da bom imel kmalu več prostega časa, zagotovo ga bom izkoristil za svoj najljubši konjiček.

Goran Šurlan

Jaz imam veliko konjičkov. Najraje poslušam lepo glasbo in berem zanimive knjige. Ko sem bila mlajša, sem se ukvarjala z gimnastiko, s folkloro in s petjem v pevskem zboru. Ampak kako hitro človek odraste! Danes nimam veliko časa zase, saj imam veliko dela v službi in tudi doma, kjer so moji trije moški. Tako so zdaj moji konjički kuhanje, likanje, pospravljanje, delo na vrtu ...

Vesna Sikirić

Moja konjička sta hrana in glasba. Ko sem prosta, rada poslušam glasbo in jem. Glasba, katero poslušam, je rep. Najraje poslušam Beogradski Sindikata in Marčela. Nimam najljubše hrane in jem vse.

Zorana Šurlan

Moji konjički so ribolov, glasba in vožnja s kolesom. Ko je lepo vreme, grem rad na ribolov in uživam na reki Sani. Ko mi je dolgčas, se vozim s kolesom po Prijedoru. Moj najljubši konjiček je glasba in brez glasbe bi bilo res dolgočasno.

Denis Sikirić

O vsem, kar imamo radi

Odlomki naših besedil so objavljeni v e-knjigi Rada imam: <http://www.cacka.eu/sl/igra/>

Rada imam živali. Moja najljubša žival je pes. Imenuje se Marina. Marine nismo kupili, ampak smo jo našli. Zgodilo se je tako: Nekega jutra smo hiteli v šolo in v grmu blizu gozda smo videli psa. Popoldan smo šle mamica, Mihaela, Katja, soseda in jaz na sprehod. Pes se je skrtil. Moja mamica ga je iskala in klicala. Ni ga bilo, zato smo prenehale z iskanjem. Naenkrat pa je pes skočil pred nas. Katja je zavriskala: »Marina – to je moj pes.« Mamica je rekla: »To je bila ljubezen na prvi pogled.« Tako smo našli Marino. Meni je všeč, ker je vedno vesela in to prenese tudi na mene. Marina živi v hiši pod kozolcem. Je majhna in ni debela niti suha. Po hrbtu je rjava in bela, tačke in trebuh ima rjave, ušesa ima rjavo-bela. Je sadje, zelenjavo in meso, pogosto ujame ježa, zajca in kokoške. Marina je lovski pes. Čuva hišo in naše živali. Ko pride k hiši pes, ki ga ne pozna, renči.

Elena Lunić

Rada imam svojo najboljšo prijateljico. Njeno ime je Aleksandra Mekić. Stara je osem let. Hodi v tretji razred. Ima dolge rjave lase. Tudi njene oči so rjave. Oblečen ima plašč, pulover in hlače. Zelo je lepa. Rada se igravam z njo. Skupaj hodiva na odbojko in na pevski zbor. Zelo se zabavava.

Ana Katalina

Imam prijatelja, s katerim igrava nogomet in se rolava. Rad se šali. Včasih se razjezi, a mene to ne moti. Zelo je zabaven. Je pameten in kulturn. Hodi v četrti razred in zelo dobro se razumeva. Na dvorišču se včasih igrava sama, včasih pa z ostalimi. Včasih greva skupaj v šolo. On je moj najboljši prijatelj. Vsi ga imajo radi, ker se vedno smeje in je zelo smešen.

Ivana Šurlan

Rada imam svoje starše. Rada jih imam zato, ker mi vse dopuščajo. Lahko delam, kar hočem, lahko grem v mesto in lahko oblečem, kar želim. A svoje starše imam rada tudi takrat, ko mi ne dovolijo vsega.

Aleksandra Špehar

Rada imam počitnice, takrat ne hodim v šolo. Vsako poletje grem na tabor, na morje in k sorodnikom. Takrat se dobro imam. Med počitnicami sem veliko zunaj, gledam televizijo, berem knjige, pobiram sadje in se igram z živalmi. Ker je veliko sonca in lepo vreme, sem zunaj zelo dolgo, več ur. Poleti se pri nas veliko dogaja. Takrat je krajevni praznik Sv. Petra in Pavla in veliko ljudi pride v našo malo vas. Postavijo vrtiljake in tobogane. Prihajajo celo ljudje iz Banjaluke in okoliških vasi, veliko otrok, žena, deklic, fantov, babic, dedkov ... Glasba je zelo glasna. Praznik Sv. Petra in Pavla – Petrovdan ni edina zabava v Slatini. Praznujemo še dan jagod in Slovenski dan. Moja vas res ni zelo znana, a v njej se veliko dogaja in tukaj nam je lepo.

Mihaela Lunič

Rad imam knjige, ni pomembno, kakšne so. Iz vsake od njih se naučim nekaj novega. Ko berem ali pa gledam ilustracije, v mislih postanem popotnik v neznane tuje kraje. Ko berem znanstveno fantastiko, pomislim, da sem konstruktor neverjetnih naprav in bitij. Pomislim, da sem Drejček, ki leti na leteči cigari na Mars in se sreča s čudnimi bitji, malimi Marsovcem in roboti, ki jih je rodila moja domišljija.

Rad imam tudi živali, spet neke čudne živali, kot so pajki, kače, posebno rumenega koruznega smuka, in druge majhne živali.

Rad imam svoje prijatelje, ker se z njimi družim ob igri in tudi v medsebojnih prepirih. Rad imam še mnogo drugih stvari, toda bojim se, da bi bil ta zvezek premajhen, da bi vse opisal.

Viktor Perušič

O lepih trenutkih

Meni je lepo pri babici in dedku na vasi. Tam se igram in pomagam. Na vasi je najlepše.

Mario Župančič

Meni je lepo, kadar dobim petico. Takrat sem srečen in vesel, veseli pa so tudi vsi okoli mene.

Dominik Župančič

Povsod mi je lepo. Najbolj vesela sem, ko v šoli kaj rešujemo in mi učiteljica napiše Odlično.

Gabrijela Tavčar

Lepo mi je, ko poslušam glasbo in se sprehajam s prijateljicami. Obožujem tujo glasbo: Beyonce, Bruna Marsa ... Rada imam tudi rock glasbenike. Na sprehod grem skoraj vsak dan.

Sonja Bijelonić

O odraščanju

S spisi Ko odrastem, bom srečna smo sodelovali na literarnem natečaju Bralnice pod slamnikom. Vsakemu učencu je založba Miš podarila knjigo.

Najino življenje je lepo. Nič nama ne manjka. Imava vse, kar si želiva. Najini starši storijo vse, da bi bilo najino življenje kar najlepše. Nekaterim mladim je to čisto dovolj, nekaterim ni. Imajo svoje sanje, ki bi jih lahko uresničili, če bi bili polnoletni in bi živeli svoje življenje.

Tudi medve imava sanje, ampak čisto različne. Ena bi živela mirno, druga pa si želi življenje, polno avantur, doživetij in dogodkov. Ena si želi postati arhitektka, imeti družino, ki jo bo imela rada, potovati po svetu, srečevati nove ljudi in spoznavati sodobno svetovno arhitekturo. Rada bi postala znana arhitektka, ki bi v življenju nekaj dosegla. Želela bi spoznati fanta, ki bi bil visok kot ona, občutljiv in bi imel prav take sanje kot ona. Če bi se vse to uresničilo, bi bila srečna.

Druga bi želela biti marsikaj: igralka, plesalka, nogometašica ... Želela bi delati v turističnem centru, da bi potovala s turisti in bi si ogledala nekaj novega. Želela bi si, da na teh potovanjih spozna fanta, ki je prav tako kot ona avanturist. Ne pričakuje princa iz pravljic,

ampak fanta, ki je skromen, lep in dober. Najbolj pa bi si želela, da bi jo imel rad.

Morda se nama bo vse to uresničilo. Seveda pa imava še sanje, ki so samo najine. Srečni sva, celo presrečni, s tem, kar imava zdaj. Najsrečnejši bi bili, če bi se nama še vse sanje uresničile. A da ne pozabiva: čeprav bosta najini življenji različni, želiva za vedno ostati najboljši prijateljici.

Jelena Župančič, Tanja Savić

Za vedno želiva ostati prijateljici.

Ko odrastem, bom srečna s svojim psičkom in ko bom v službi v azilu za pse. S svojima prijateljicama Ivano in Sofijo bom potovala po svetu.

Emilija Šurlan

Ko odrastem, bom šel študirat v Slovenijo. Potrudil se bom, da bom našel dobro zaposlitev, ki bi mi omogočila, da kupim lepo stanovanje. Kupil si bom tudi dober in lep avtomobil, da bom lahko potoval in bom videl veliko zanimivih krajev in ljudi. Upam, da bom spoznal dosti ljudi, med katerimi bom našel tudi svoje prijatelje.

Viktor Perušič

Ko odrastem, bom srečna. Bom učiteljica slovenščine in nemščine. Imela bom veliko denarja in tudi moji starši bodo imeli veliko denarja. Našla bom moža, biti bo moral visok in lep. Imela bom veliko denarja in si bom kupovala kozmetiko, čevlje, škornje, srajce, majice, obleke, hlače, usnjene torbe. Imela bom avtomobil znamke BMW in se bom vozila z njim, šla bom s prijateljicami na kavo in v kino. V moji hiši bo bazen in vsak dan se bom kopala v njem, imela bom najlepše kopalke na celem svetu. Tudi na dvorišču bom imela bazen, imel bo tobogan in spuščala se bom z njega. Vse to so moje želje, da bom srečna, ko odrastem.

Aleksandra Špehar

Ko odrastem, bom srečna,
 *ko bom študirala v Ljubljani
 *ko me bo fant odpeljal v kino
 *ko bom dobila novo obleko
 *ko bom dobila službo
 *ko bom dobila plačo
 *ko se bova s fantom zaročila
 *ko bom dobila otroke
 *ko bom šla v mesto s prijateljico
 *ko bom dobila nove čevlje
 *ko bo moj rojstni dan
 *ko bom gledala tekmo
 *ko bom šla v Pariz
 *ko bom dobila dobro oceno na fakulteti

Ana Katalina

Stalno me sprašujejo, kaj bom, ko bom končala osnovno šolo. Kam bom šla, kaj si želim in katero šolo bom vpisala. Stalno govorim, da ne vem, morda grem na gimnazijo, morda na gostinsko, a v moji glavi je en velik vprašaj. Čeprav bom šolo kmalu zaključila, o tem še ne razmišljam veliko, razmišljati bom začela šele aprila in maja. Vsi mi govorijo, naj vpišem šolo, ki mi bo všeč in na kateri bom dobila kar največ znanja za tisto smer, ki jo bom študirala. Ali pa takega znanja, da bom lahko iskala delo, ko bom končala srednjo šolo.

Vsi mi dajejo nasvete, jaz pa si mislim: „Oni želijo, da vpišem šolo, na katero se oni niso uspeli vpisati, morda pa se oni niso odločili za pravo šolo.“ Ne želim ka: takoj izbrati šole, rada bi izvedela kar največ o vsaki šoli. Vpisala se bom na tisto, ki jo bom sama izbrala. V šoli nas učiteljice sprašujejo, na katero šolo se želimo vpisati, dajejo nam tudi informacije, saj imajo veliko izkušenj. Tudi učiteljice so se morale odločiti za pravo šolo, ko so bile naših let. Meni se je posvetilo v glavi in rekla sem si: „Ko odrastem, bom srečna in, seveda, uspela se bom vpisati na zaželeno šolo.“

Dijana Račić

Vedno me sprašujejo: „Kaj boš, ko končaš šolo? Kaj boš vpisala? Kaj boš delala?“, a jaz vedno: „Ne vem, imam še dve leti do konca osnovne šole, bom še razmislila.“ Želela bi biti igralka, ampak starši in sorodniki se ne strinjajo. Babica me je prav oštela, ko sem ji povedala, da mi je pedagog rekel, da bi bila lahko igralka. Tudi jaz vem, da to delo ni lahko. Morala bi biti zelo zelo znana, ker če ne bi bila, nihče ne bi vedel zame in nihče me ne bi klical, naj igram. In tako sem razmišljala. Res ne verjamem, da bom kdaj igralka, ampak kaj zdaj, če ne bom igralka, kaj bom vpisala, ko pa me nič drugega ne privlači. Mogoče bom šla na gimnazijo, tu bom dobila široko znanje, a bojim se, da ne bo pretežka. Nimam še dovolj informacij, a upam, da se bom vpisala na šolo, ki me zanima. Najbolj pa si želim, da **KO ODRASTEM, BOM SREČNA**. In želim si, da se bom poročila s tistim, ki ga bom ljubila.

Mihaela Lunić

Ko odrastem, rad bi bil srečen in rad bi živel lepo. Rad bi delal kot kuhar v hotelu in rad bi se ukvarjal z glasbo. Želel bi si, da bi bila moja družina zdrava in srečna. To je vse, kar bi si želel, ko odrastem.

Denis Sikirić

Jaz sem že odrasla. V svojem življenju sem bila včasih srečna, včasih pa ne. Moja največja želja bi bila, da bi bili vsi ljudje na svetu enakovredni, zdravi in srečni. To so moje edine sanje.

Vesna Sikirić

O spominih

Pogosto se spominjam svojega potovanja v Rusijo. Potovali smo z vlakom. Prvi dan smo si ogledali Szeged na Madžarskem, drugi dan pa Kijev. Bilo je mrzlo, padal je sneg, pihal je leden veter. Povedali so nam, da je poleti v Kijevu prekrasno. Tam je veliko parkov, zato mesto imenujejo tudi mesto v parku.

Pot nas je vodila v Moskvo. Ponoči sem na majhni postaji skozi okno vlaka opazovala snežno nevihto. Dočakala nas je prekrasna Moskva z Rdečim trgom, meni pa je v mislih odzvanjala pesem Natali. Uro in pol smo stali v vrsti, da bi videli Leninov mavzolej. Ko smo vstopili v ta mistični prostor, je potekala menjava straže. V tišini smo šli mimo in jaz sem s koticom očesa pogledala balzamirano telo. Te slike ne bom nikoli pozabila. V Moskvi sem se prvič vozila z metrojem. Sedemkrat gre pod reko Moskvo.

Iz Moskve smo šli v Leningrad, sedanji Sankt Peterburg. V Ermitažu so v zimskem dvorcu v petih stavbah in v tisoč petsto prostorih razstavljeni dela velikih svetovnih umetnikov. Ogledali smo si tudi veličastni Petrov dvorec, pred njim so vodometi in kaskade, ki pa jih mi žal nismo videli, ker je bila zima. Na obali Baltskega morja smo doživeli surovo zimo z nepopisno ledenim severnim vetrom. Vožnja z vlakom od Leningrada do Lavova v Ukrajini je trajala 36 ur. Prek Szegeda smo se vračali domov. To potovanje in doživetja ostajajo v spominu za vedno.

Katarina Ratajc

Ko smo za domačo nalogo pisali Kje stanuje sreča, sem napisala, da sreča živi v spominih. Čeprav še vedno mislim tako, ne vem, ali to vedno drži, ker se mi je vse težje sprijazniti s tem, da nekdo, s katerim živiš vse življenje, kar naenkrat za zmeraj odide v spomin, od tam pa ni poti nazaj. Zato v mojem vrtu ne rastejo spominčice, ker one v meni zbujejo boleče spomine na drago prijateljico in na to njeno najljubše cvetje. A lepi spomini me prijetno presenetijo, ko zaslišim neko pesem in sem spet mlado dekle na banjaluškem plesišču ali nekje na morju, mogoče v Beogradu, Parizu. Najlepše spomine imam na čas, ko sem bila mlada mati. Spomnim se poletnih juter v parku Peter Kočič, na Jano v vozičku in na to, da je vse dišalo po ljubezni in sreči. Takih lepih trenutkov se spomnim kadarkoli in kjerkoli, a ko minejo, ostanem otožna, in zato jih bom za danes kar pustila v spominih.

Marija Petković

Moji spomini na vojno

Leta 1992 sem imela 19 let in spomladi se je vse začelo. Moja generacija je takrat končala srednjo šolo. To bi moral biti čas upanja, uspeha, novih priložnosti. Ko gledam slike, vidim žalost na naših obrazih. Ni bilo denarja, trgovine pa prazne. Ni bilo ogrevanja. Zime so bile zelo hladne. Kupili smo peč na drva. Spomnim se policijske ure, praznih ulic, tišine, teme zaradi izklopljene razsvetljave, sedenja zraven peči. Ob svetlobi sveče sem se nenehno učila, kasneje sem imela majhno žarnico, ki je delala na akumulator avtomobila. Knjige sem nosila celo v klet, kamor smo šli zaradi možnih zračnih napadov. Vendar pa so si bili ljudje bližje, kot so danes. Nekaterih stvari se bom vedno spomnila: predavalnice brez ogrevanja; hoje po sredini ulice, ker ni bilo prometa; ogrevanja vode in kopanja v ledeni kopalnici; vožnje z vlakom brez oken v zimskem času; vstajanja ponoči, ko smo dobili

elektriko za nekaj ur, da smo posesali stanovanje in oprali perilo ... Vse to ni nič v primerjavi s tistim, kar so drugi preživeli v tej vojni. Našega mesta se je vojna izognila, ne pa ljudi v njem. Šele zdaj razumem, koliko imamo, in še nismo zadovoljni. Zanimivo je, kako so ljudje prilagodljiva bitja in kako smo res iznajdljivi, ko se prebudi v nas instinkt za preživetje.

Dušica Drinić Maličević

Poletje 1995. Moje delovno mesto na glavni ulici Banje Luke – skrinja s sladoledom, na njej nekaj pločevink Tuborg piva, pretihotapljenih iz tujine, in kozarec z lizikami. Prodajam sladolede. Mesto in ulica polna vojakov in nekih novih, neznanih ljudi, ki so kot begunci prišli v naše mesto in svoje novo prebivališče našli v domovih in hišah mnogih Banjalučanov, ki so morali zapustiti svoj rojstni kraj in se odpraviti čez Savo, tja nekam daleč v neznano. Pristopili so trije mladi fantje v vojaških uniformah, vinjeni, komaj so stali. Hoteli so sladolede in so rekli: „Veš, mi ti ga ne bomo plačali.“ Bila sam prestrašena, a zbrala sam se, jih smehljaje pogledala in rekla: „V redu, vzemite, kar hočete, jaz vam ne morem preprečiti. Vse, kar vzamete, bo šef meni odbil od plače.“ Kratka tišina, medsebojni pogledi. Eden od vojakov je dejal: „Če je tako, ne bomo nič vzeli.“ Odšli so, a eden se je obrnil, vrnil se je k meni in zavpil: „Vzel bom vsaj to liziko.“ Druga dva sta mu vzela liziko iz rok in dejala: „Nič ne boš vzel, vrnil jo boš, nočem imeti nikogar na srcu, če jutri na bojišču poginem!“ Objeti, z nestabilnim korakom so odšli po cesti. V tistih težkih časih vojne, ko je vsak dan prinašal več slabega kot dobrega, je bil pravi čudež srečati mlade fante, ki so kljub temu, da niso vedeli, kaj jim prinaša naslednji dan in ali ga bodo sploh preživeli, sklenili ostati pošteni.

Ksenija Urdih

O domovini

S spisi o domovini smo sodelovali na literarnem natečaju, ki sta ga razpisali Osnovna šola Vič in Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo mesta Ljubljane. Spis Jelene Župančič je objavljen v posebni publikaciji.

Moja rodna domovina je Bosna in Hercegovina. Moja starša sta rojena v Bosni in Hercegovini in vsi imamo bosansko državljanstvo. Še pred nekaj leti sem mislila, da imam le eno domovino, a sem se motila. Moja druga domovina je Slovenija.

Moja domovina Bosna in Hercegovina je zelo lepa. Ima mnogo pomanjkljivosti, a tudi veliko takega, s čimer se lahko pohvali. V njej živi veliko ljudi, ki je ne marajo, zato jo zastrupljajo. V rekah, ki so bile včasih lepe modro-zelene, najdemo danes razne odpadke, ki jih uničujejo. Tudi zgradbe so zaznamovane z vulgarnimi napismi. A ne bom vam pisala le o grdih rečeh. Imamo veliko toplic, v katerih se ljudje lahko odpočijejo in zabavajo. Pozimi so zasnežene planine zelo lepe. Vidite, moja domovina je, kakršna je. Rada jo imam z vsemi njenimi lepotami in pomanjkljivostmi.

O svoji drugi domovini, Sloveniji, ne vem povedati veliko, le to, da je prelepa. Da imam slovensko poreklo, sem izvedela pred nekaj leti na zabavi Društva Slovencev. Začela sem obiskovati pouk slovenščine in to je bila priložnost za moj prvi obisk Slovenije. Šla sem za tri dni, zato nisem mogla videti veliko. Bila sem v mestu Planina pri Sevnici. Pred tem si niti zamisliti nisem mogla, kako je tam lepo. Nikjer nobenih odpadkov. Hiše se kar svetijo, ni odvečnih napisov. Trava je zelena, ponekod pa pisana zaradi bujnega cvetja. Bilo je tako, kot bi prišla v pravljичno deželo. Vsi so bili ljubeznivi. Povzpeli smo se na dva hriba, to sta bila Lisca in Lovrenc. To je bilo nekaj najlepšega, kar sem kdaj videla. Na Planini je grad, ki je že malo porušen. Tam sem prvič zapela pesem Siva pot.

Spoznala sem, da je Slovenija majhna, a prelepa država. Rada bi živela v njej in odkrivala njene naravne lepote, kulturo in običaje. Želela bi jo bolje spoznati. Lepo je imeti dve domovini.

Da ne pozabim na svoje poreklo. Slovensko poreklo imam po pradedku, ki se je iz Slovenije preselil v Bosno in Hercegovino. In samo pomislite, da imam isti priimek kot pesnik Oton Župančič!

Jelena Župančič

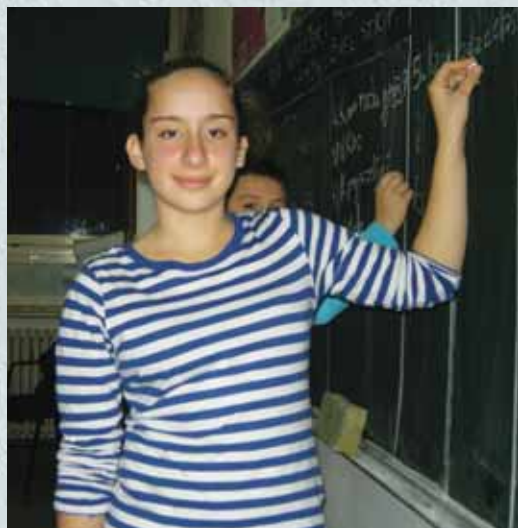
Moji domovini sta Republika Srbska in tudi Slovenija.

Republiko Srbsko imam rada, ker sem se v njej rodila, v njej živim, tu je zelo lep trgovski center, imam veliko dobrih prijateljic in v moji šoli je veliko lepih fantov. Ni mi všeč, ker ljudje onesnažujejo naravo, in jaz mislim, da v Republiki Srbski sploh nimamo več narave.

Slovenijo imam rada, ker imam tam sorodnike, ker ima lepo naravo in veliko lepih živali. Poznam reko Sočo, ki je malo hladna, a se v njej lahko kopamo.

Rada imam Republiko Srbsko in tudi Slovenijo.

Aleksandra Špehar

Bosna in Hercegovina je moja domovina, ker sem rojena tukaj in tu živim. To je za mene najbližja in najljubša domovina, ker tu odraščam in sem celo svoje življenje tu. Čeprav tu nimam toliko možnosti kot v Sloveniji, jo imam zelo rada. Bosna je lepa dežela in v njej živijo prijazni ljudje. Tudi hrana je zelo dobra. Tukaj slišim svoj jezik in tukaj so običaji, na katere sem navajena. Tu so moji sorodniki in prijatelji.

Čeprav imam Bosno bolj rada in se tu počutim bolj domače, je tudi Slovenija moja domovina. Moja babica je Slovenka in moj oče je po rodu Slovenec. Ko sem v Sloveniji, se počutim lepo in vedno sem dobrodošla. Ko sem po Sloveniji potovala s člani Društva Slovencev 'Lipa' iz Prijedora, sem spoznala veliko prijateljev. Tudi v Sloveniji so ljudje zelo prijazni, a Bosanci so bolj zanimivi. Ko bom končala srednjo šolo, bom šla na fakulteto v Slovenijo in komaj čakam, da bom spoznala nove prijatelje.

Zorana Šurlan

Leto 1918 je bilo usodno za Primorske Slovence. Po koncu 1. svetovne vojne in porazu Avstro-Ogrske je Slovenija padla pod italijansko oblast. Tedaj so mnoge družine s tega območja videle rešitev le v zapuščanju svojih domov in odhodu v tuje kraje. Med njimi je bila tudi družina mojih staršev. Moja prababica Zofija je s samo tremi leti zapustila domačijo v Kobjeglavu na Krasu. Leta 1927 so se odselili v Slatino pri Banjaluki v Kraljevini SHS. Slatino so si izbrali, ker so tam že živele nekatere slovenske družine, ki so se že leta 1922 začele preseljevati iz podobnih razlogov. Prababičin oče je bil po poklicu zidar, ukvarjal se je predvsem s kmetijstvom in tudi z zidarstvom. V družini jih je bilo sedem. Sčasoma so otroci odraščali in se razkropili. Moja prababica Zofija se je leta 1948 poročila z mojim pradedkom Florjanom Ukmarjem. Rojen je bil leta 1910 v vasi Gaberje pri Ajdovščini. V Slatini sta gojila vinske trte ter pridelovala vino in sadje. Imela sta tri otroke, ena od njih je moja babica Mira.

Jaz se učim slovenski jezik štiri leta in pogosto potujem na ekskurzije v Slovenijo. Slovenščino nas uči učiteljica Barbara Hanuš, ki je zelo dobra in prijazna učiteljica. Ure slovenščine imamo v Osnovni šoli v Slatini. Ta šola se imenuje Holandija, saj so jo po potresu v Banjaluki sezidali Holandci. Moj starejši brat Dejan se že štiri leta šola v Novem mestu.

Moji predniki so prišli iz Slovenije v Slatino in tu so nadaljevali svoje življenje. Mislim, da so dobro izbrali Slatino za svoje življenje. Slatina je za mene eno najlepših mest v Bosni in Hercegovini tudi zato, ker so s svojo kulturo na razvoj mesta vplivali nekateri Slovenci. Oni so pomagali, da se otroci, ki imajo slovenske prednike, lahko učijo slovenščino in svoje življenje nadaljujejo v Sloveniji.

O slovenščini

Zanimive slovenske besede, ki sem se jih letos naučila, so: zmaga, zmagovalec, presenečenje, oddaja, otrok, žoga, potapljanje, pomlad, vrtnica, žafran, vijolica, počitnice, številke, črke, jabolko, čebula, solata, paradižnik, preberite, počutje, fant.

Gordana Gačić

So to tvoje najbolj zanimive slovenske besede?

Slovenske besede, ki lepo zvenijo: najboljša, najljubša, največja ...

Besede, ki lepo dišijo: milo, cvetje, parfum ...

Besede, ki jih najraje slišim: ti si najljubša, ti si najboljša ...

Jelena Župančič

Najbolj zanimive slovenske besede so: grozljivka, užiten, rešiti, prevladujemo, ubog, razkužen, citronček, bober, klop in netopir.

Zorana Šurlan in Sonja Bijelonić

Moje doživljanje slovenščine je dobro. Nova učiteljica je najboljša. Ko gremo po svetu, mi je res zabavno, in tudi takrat, ko se sladkamo, igramo in učimo. Moja najljubša učiteljica je Barbara. Ni bila stroga in ni bila blaga. Ko jemo potico, mi je lepo. Jaz in moja sestra dvojčica Emilija dobiva knjige v slovenščini. Spoznala sem prijatelje. Najljubša prijateljica je bila Sumea.

Ivana Šurlan

Slovenščino se učim, ker imam rada Slovenijo in ta jezik. Učiteljica Barbara je zelo prijazna. Mislim, da bom šla v Slovenijo v srednjo šolo. V Sloveniji je zelo lepo.

Katarina Jekić

Na slovenščini nič ni preveč težko. Zelo je dobra in zabavna družba, posebej ko Dragana prinese potico. Učiteljica Barbara je zelo prijazna in ima veliko potrpljenja. Težave imamo edino z dvojino, a tudi to se bomo naučili. Rada se učim in hodim na slovenščino.

Gordana Katalina

Na pouk slovenskega jezika sem se vpisala, ker se nameravam preseliti v Slovenijo. Moj mož že dela in živi v Sloveniji, jaz pa želim imeti vsaj nekaj znanja, preden se preselim. Slovenski jezik mi je zelo všeč, a čeprav je zelo podoben srbskemu, se ga ni lahko naučiti. Največji problem je dvojina, ki je v srbskem jeziku ni. Upam, da jo bom kmalu obvladala. Pouk mi je zelo všeč, profesorica Barbara je zelo prijazna in pripravljena pomagati v vsakem trenutku. Prav zaradi tega se ve-

selim vsakega novega predavanja. Ker zelo rada kuham, mi je najbolj všeč slovenska kuhinja. Predvsem nepozabni potica in prekmurska gibanica.

Dragana Jerinić

Na pouk slovenskega jezika sem se vpisala, ker sem v zadnjih dveh letih večkrat obiskala Slovenijo. Čeprav sta si slovenski in srbski jezik precej podobna, sem se odločila, da se

zaradi lažjega sporazumevanja vpišem na tečaj. Na začetku se mi je vse skupaj zdelo zelo enostavno, vendar pa sem ugotovila, da ne bo šlo tako gladko, predvsem zaradi dvojine. Čeprav sta si jezika zelo podobna, obstajajo velike razlike pri slovnici in izgovorjavi in uporabi dvojine, ki je v srbskem jeziku ni. Vedela sem, da je to edini evropski jezik, ki ima dvojino, vendar nisem vedela, da mi bo povzročala tolikšne preglavice. A glede na to, da si zelo želim naučiti slovenski jezik, menim, da mi bo uspelo obvladati tudi dvojino. Vztrajala bom pri učenju slovenskega jezika, da se bom lahko normalno sporazumevala.

Ana Demir

Besedilo in fotografije: Barbara Hanuš, učiteljica dopolnilnega pouka slovenščine

UČIMO SE SLOVENŠČINO

Slovenščine se ne učijo le učenci v Sloveniji. Dopolnilni pouk slovenščine poteka v številnih državah. V bližnjih, kot so Hrvaška, Srbija, Makedonija, Nemčija, Francija, in v bolj oddaljenih – celo na Kitajskem, v Argentini in v nekaterih državah ZDA.

Poglejte, kako se učijo slovenščino otroci v mestih Banjaluka in Slatina v državi Bosna in Hercegovina.

RADI BEREMO CICIBANA
IN REŠUJEMO NALOGE.
SODELOVALI SMO NA
CICIVESELOŠOLSKEM
DNEVU IN VSI SMO
DOBILI POHVALO.

SEM GABI IZ PRVEGA RAZREDA. POUK OBISKUJEM V SLATINI. MOJ PRAPRADEDEK JE PRIŠEL V BOSNO IZ SLOVENIJE, S KRASA.

SEM NIKŠA IZ PRVEGA RAZREDA. SLOVENŠČINO SEM SE ZAČEL UČITI, ŠE PREDEN SEM ŠEL V ŠOLO. MOJI SORODNIKI ŽIVIJO V KOČEVJU.

SEM UNA. V VRTEC SEM HODILA V BANJALUKI, V PRVI RAZRED V NOVEM MESTU V SLOVENIJI, ZDAJ PA SMO SE VRNILI V BANJALUKO.

NAJBOLJ ZABAVNO JE, KO PRIPRAVLJAMO PREDSTAVE.

TO SMO MI

Bilten je založilo Društvo Slovencev Triglav Banjaluka

Priprava

Barbara Hanuš, učiteljica dopolnilnega pouka slovenščine

Oblikovanje

Darko Domazet

Tisk

Urad Vlade Republike Slovenije
za Slovence v zamejstvu in po svetu

Ministarstvo prosvjete i kulture
Republike Srbije

Grad Banjaluka

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA IZOBRAŽEVANJE,
ZNANOST IN ŠPORT

ZAVOD REPUBLIKE SLOVENIJA
ZA ŠOLSTVO

Društvo Slovencev Republike Srpske »Triglav«,
78000 Banja Luka, Cara Lazara 20; tel/fax: +387 51 461 068
e-mail: drustvo.slovencev.triglav@gmail.com; www.udruzenjetriglav.com

DENIS S.

